

365 dagen per jaar
roadtrips met je kind

Thuis is waar de bus is

Skiën in Val Thorens, hiken in de Alpen, surfen in Bilbao: zo vullen Valerie, Tim en Fenna hun dagen. In een tot hostel omgebouwde schoolbus doorkruist het gezin Europa, non-stop op jacht naar avontuur.

INTERVIEW LISETTE WOUTERS BEELD LISA GALESLOOT

Valerie Cook (26) en Tim Boffe (39), dochter Fenna (20 maanden) en hond Lewis maken sinds mei een roadtrip door Europa in hun 12 meter lange bus, die Jumbo George heet.

Valerie: 'Avontuur is een must in mijn leven. Ik hou ervan als niets volgens plan gaat. Dat maakt het leven intenser en zorgt voor blijvende herinneringen. Die wil ik Fenna meegeven. Er zijn zo veel geweldige plekken op de wereld. Het is zonde om je op één plek te vestigen. Tim en ik reisden door Mexico toen we opgeknapte Amerikaanse schoolbussen zagen rijden, die daar als openbaar vervoer worden ingezet. In zo'n bus wonen, leek ons geweldig. We zijn allebei skifanaten en we zagen het al helemaal voor ons, hoe we door Amerika en Canada van skigebied naar skigebied trokken. Het bleek onmogelijk om de vergunningen daarvoor rond te krijgen. Toen zei een vriend: 'Waarom proberen jullie het niet gewoon in Europa?'. Toen we naar Europa terugkeerden, was ik zwanger van Fenna. We logeerden in die tijd bij vrienden en familie of sliepen in een

tentje, ons appartement in Antwerpen huurden we al jaren onder. Ik was zes maanden zwanger toen we in onze bus gingen wonen. We stonden op het parkeerterrein van een clubhuis en mochten gebruik maken van hun faciliteiten.

De dag na Fenna's geboorte in het ziekenhuis in Antwerpen zaten we met z'n drieën in de bus. De basics waren af, maar gordijnen hingen er nog niet en er lag overall gereedschap. Ergens anders wonen was voor ons geen optie. Ons hart zat in die bus en we wilden het vanaf dag één ook Fenna's plek maken. Improviseren werd het dus. Ruimte voor een buggy was er niet, dus droeg ik Fenna in een draagzak. We wisten haar in een opvouwbaar badje en bij gebrek aan een box bakenden we een stuk bank met kussens af. Het gaf ons het gevoel dat we al op reis waren terwijl de bus nog stilstond. →

**'Ik heb nooit het
gevoel dat we te weinig
ruimte hebben'**

Elke dag in de bus is anders. Deze winter reizen we de beste pistes af in Frankrijk, Zwitserland en Oostenrijk.

‘De dag na Fenna’s geboorte zaten we met z’n drieën in de bus’

Fenna begroette haar ski's elke ochtend met kusjes. Ook skateboarden en surfen vindt ze geweldig.

Als alles volgens plan was verlopen, zouden we met een drie weken oude baby zijn vertrokken. Maar vergunningen rondkrijgen bleek ook in Europa lastig. Het duurde nog ruim een jaar voor we de weg op konden. Achteraf ben ik daar blij om. Al die tijd konden we aan het leven in de bus wennen en onze familie maakte Fenna's eerste jaar van dichtbij mee.

ACHTTIEN EURO PER DAG De wereld is de beste leerschool voor een kind, daarvan ben ik overtuigd. Zelf reis ik al sinds mijn achttiende de wereld over. Ik ben geboren in Rotterdam en later met mijn ouders naar Antwerpen verhuisd. Na de middelbare school wist ik niet wat ik wilde studeren, ik wilde liever reizen. De wereld werd mijn universiteit. Ik runde een hostel in het Franse Mimizan, gaf skiles in Zwitserland en woonde een jaar in Canada. Ik werd verliefd op de bergen. Er hangt daar een ander soort energie, iedereen leeft er met plezier. In 2011 kwam ik Tim tegen in het Franse Risoul. Ik werkte achter de bar in een après-skihut en hij als area manager van een tour operator. Ik wist meteen: met deze man wil ik kinderen. Samen runden we een tijdje een hostel in Frankrijk en gaven we skiles in het Zwitserse Grindelwald. We hebben de pelgrimsroute naar Santiago de Compostella gelopen met onze hond Lewis. Op een budget van achttien euro per dag reisden we twee jaar met onze hond door Amerika. Al die tijd zeiden we tegen elkaar: als we een kind krijgen, kunnen we prima blijven reizen. Tuurlijk, dat vergt wat aanpassingsvermogen, maar we reisden al jaren met Lewis, dus we waren wel wat gewend.

Ze begroette haar latten elke ochtend met kusjes, zo geweldig vond ze het. Ze kan zelf een heuveltje afglijden maar heeft nog niet de kracht om te remmen, dus vangen wij haar onderaan op. Skateboarden vindt ze ook geweldig. We trekken haar dan vooruit aan haar handen. Ze zwemt graag met ons in zee en kan al op haar hurken op een surfplank zitten. Ik vind het geweldig dat ik mijn grote passies met haar kan delen.

Jumbo George is niet alleen ons huis, maar ook een hostel. Er zitten twee driedubbele stapelbedden in voor gasten, vanaf dag één zaten die volgeboekt. Achterin de bus hebben we met z'n vieren onze eigen plek. Fenna slaapt in haar eigen bed boven ons voeteneinde, Lewis ligt onder haar. We hebben een keuken, een douche en een wc in de bus. Omdat Fenna al sinds haar geboorte in de bus woont, is ze het ronken van de motor, het blaffen van de hond en het gepraat van mensen gewend. Ze slaapt overal doorheen. Er zitten ook twee heel goed geïsoleerde deuren tussen ons slaapgedeelte en het leefgedeelte. Als die dicht zijn, hoor je bijna niets.

Het was best even wennen om ons huisje met acht anderen te delen, die onze spullen op de verkeerde plek teruglegden. Maar na een paar dagen was het goed. Nu kan ik er echt van genieten, ik heb graag mensen om me heen en heb nooit het gevoel dat we te weinig ruimte hebben. Driekwart van de dag leven we buiten: op het strand, in de bergen of op de piste. Als ik alleen wil zijn, ga ik naar het strand. Als we samen willen zijn, maken we een wandeling. Daarna eten we weer met z'n allen.

Onze gasten worden automatisch onderdeel van ons gezin. Ze begrijpen heel goed dat wij ook tijd voor onszelf nodig hebben en ze helpen vaak mee met koken, afwassen, boodschappen doen of opruimen. Er is altijd wel iemand gek op Fenna. Met gasten die onze dochter →

Het is een simpel leven met elkaar en de natuur. Roadtrips is natuurlijk al een avontuur op zich.

‘Met gasten die onze dochter meenemen, hebben wij geen moeite’

meenemen naar het strand of naar een skateparkje hebben wij geen moeite. We vertrouwen mensen snel en geloven dat iedereen nadenkt over wat hij doet. Fenna is dol op al die tijdelijke ooms, tantes, neven en nichten.

HONDERD PROCENT VOOR FENNA

Elke dag in de bus is anders. De zomer brachten we door in de bergen, meren en stranden van Frankrijk en Spanje. Deze winter reizen we de beste pistes af in Frankrijk, Oostenrijk en Zwitserland. Meestal bezoeken we meerdere plekken per week, maar we blijven soms ook wat langer op één plek.

Sommige gasten blijven drie weken, anderen twee dagen. Iedereen doet zijn eigen ding. Tim en ik zijn sportfanaten. Afhankelijk van het seizoen gaan we skiën, hiken, zwemmen, mountainbiken, surfen of skateboarden. Daarnaast vullen we onze dagen met lezen in de hangmat, dineren op ons dakterras, gitaar spelen bij de barbecue, kaas smelten bij het kampvuur en bordspellen spelen op de bank. Het is een simpel leven met elkaar en de natuur. Roadtrips zijn natuurlijk al een avontuur op zich. Een parkeerplek vinden, een supermarkt zoeken, de bus onderhouden. Laatst hadden we autopech en stonden we vijf uur lang stil, midden op de weg. Dat hoort er ook bij. Het mooie is dat er dan altijd wel iemand is die Fenna onder haar hoede neemt en zegt: doen jullie je ding maar.

Het fijne aan reizen met een kind is dat we honderd procent aandacht hebben voor haar. Fenna is altijd bij ons. Elk woord en iedere stap maken we mee en daar genieten we van. Tegelijkertijd ontmoet ze elke dag nieuwe mensen en speelt ze met kinderen uit allerlei landen. Kinderen van onze gasten of kinderen die ze ontmoet op een camperplaats. Ze is totaal niet eenkenig. Laatst kwam ik terug van de supermarkt en was ik Fenna kwijt. Ze bleek doodleuk bij de burens te zitten – in de camper die naast ons op het terrein stond.

EEUWIGE ONTDEKKINGSTOCHT

Fenna's karakter past helemaal bij onze levensstijl. Ze is graag buiten, geniet van de natuur. Als we langs de kust rijden, wijst ze naar de zee en roept ze "Mooi!" Ze is druk, vrolijk en sinds ze kan lopen is ze altijd op ontdekkingstocht. Wij vinden het belangrijk dat Fenna leert door zelf te ontdekken. Ze klimt overal op. Ze mag vallen. We waarschuwen haar niet voor alles, zodat ze er zelf achter komt waar haar grenzen liggen. Toen Fenna zes maanden oud was, heeft ze met haar vingers het raam van onze hete houtkachel aangeraakt. Dat zal ze niet snel nog eens doen. Het is ook mooi om te zien hoeveel ze oppikt van de gasten. Een telefoon noemt ze phone en als ze afscheid neemt zegt ze "au revoir". Hoe we het gaan doen met school als ze ouder is, weten we nog niet. Als we een goede school vinden in de omgeving waar we dan zijn, gaat ze daar waarschijnlijk naartoe. Thuisonderwijs is ook een optie.

Deze levensstijl is niet voor altijd. Het is heel intens, ik denk dat we het maximaal een paar jaar volhouden. Aan de ene kant is het geweldig om steeds nieuwe mensen te ontmoeten. We maken vrienden over de hele wereld en worden in korte tijd heel close. Niet alleen omdat we samen in zo'n kleine ruimte leven, maar vooral omdat we een avontuur aangaan. Het lastige is dat we ook elke keer weer afscheid moeten nemen. Dat is moeilijk, ook voor Fenna. Ik verwacht dat ze een keer gaat vragen waarom ze niet lang met dezelfde vriendjes kan spelen. Zelf ga ik vast ook wel behoefte krijgen aan een vaste kring om me heen. Wat we dan gaan doen, weet ik niet. Als we ergens gaan settelen, zal dat waarschijnlijk in de bergen zijn. Ik heb mijn hart verloren aan Canada, maar het kunnen ook de bergen van Frankrijk of Noorwegen worden. Ik weet het niet. Eén ding is zeker: we hebben nog veel ideeën en projecten in ons hoofd. Het is nog lang niet afgelopen met de gekheid. ♦

